

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2012. március 29.*

„Fellebbezés — Környezet — 2003/87/EK irányelv — Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek kereskedelmi rendszere — A kibocsátási egységek 2008–2012 közötti időszakra vonatkozó nemzeti kiosztási terve a Lengyel Köztársaságban — A 2003/87 irányelv 9. cikkének (1) és (3) bekezdése, valamint 11. cikkének (2) bekezdése — A Bizottságot, illetve a tagállamokat megillető hatáskörök — Egyenlő bánásmód”

A C-504/09. P. sz. ügyben,

az **Európai Bizottság** (képviselek: E. Kružíková, K. Herrmann és E. White, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

fellebbezőnek,

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2009. december 4-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

támogatja:

a **Dán Királyság** (képviselek: C. Vang, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó a fellebbezési eljárásban,

a másik fél az eljárásban:

a **Lengyel Köztársaság** (képviselek: M. Szpunar, M. Nowacki és B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben)

felperes az elsőfokú eljárásban,

támogatják:

a **Cseh Köztársaság** (képviselek: M. Smolek és D. Hadroušek, meghatalmazotti minőségben)

Románia (képviselek: V. Angelescu és A. Cazacioc, tanácsosok)

beavatkozók a fellebbezési eljárásban,

Magyarország,

a **Litván Köztársaság,**

* Az eljárás nyelve: lengyel.

a Szlovák Köztársaság,

Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága (képviselik: H. Walker, meghatalmazotti minőségben, segítője: J. Maurici barrister)

beavatkozók az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: J. N. Cunha Rodrigues tanácselnök, U. Løhmus, A. Rosas (előadó), A. Ó Caoimh és A. Arabadjiev bírák,

főtanácsnok: V. Trstenjak,

hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2011. szeptember 29-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2011. november 17-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Jelen fellebbezésével az Európai Bizottság az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága által a T-183/07. sz., Lengyelország kontra Bizottság ügyben 2009. szeptember 23-án hozott ítélet (EBHT 2009., II-3395. o., a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel az Elsőfokú Bíróság megsemmisítette a Lengyel Köztársaság által az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek megfelelően bejelentett, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek a 2008–2012 közötti időszakot érintő nemzeti kiosztási tervére vonatkozó, 2007. március 26-i C (2007) 1295 végleges bizottsági határozatot (a továbbiakban: vitatott határozat).

Jogi háttér

- 2 A 2004. október 27-i 2004/101/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 338., 18. o.) módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 275., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 7. kötet, 631. o.; a továbbiakban: 2003/87 irányelv) 1. cikke értelmében:

„Ez az irányelv az üvegházhatású gázok kibocsátásának költséghatékony és gazdaságilag eredményes csökkentésének ösztönzése érdekében létrehozza a Közösségben az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei kereskedelmének rendszerét [...].”

- 3 Ezen irányelv 9. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A 11. cikk (1) és (2) bekezdésében említett minden egyes időszak vonatkozásában minden tagállam kidolgozza saját nemzeti tervét, hogy összesen hány egységet kíván az adott időszakra kiosztani, és azokat miként kívánja kiosztani. A tervet tényszerű és átlátható követelményrendszerre kell alapozni,

ideértve a III. mellékletben felsoroltakat, illetve a közvélemény észrevételeinek megfelelő figyelembevételét. A Bizottság, a[z EK-]Szerződés sérelme nélkül legkésőbb 2003. december 31-ig kidolgozza a III. mellékletben felsorolt követelmények végrehajtásához szükséges iránymutatást.

A 11. cikk (1) bekezdésében említett időszakra vonatkozó tervet legkésőbb 2004. március 31-ig kell közzétenni, valamint a Bizottságot és a többi tagállamot arról értesíteni [helyesen: valamint a Bizottsággal és a többi tagállammal azt közölni]. Az azt követő időszakokra vonatkozó terveket legalább 18 hónappal a tárgyidőszakot megelőzően kell közzétenni, valamint a Bizottságot és a többi tagállamot azokról értesíteni [helyesen: valamint a Bizottsággal és a többi tagállammal azokat közölni].

(2) A nemzeti kiosztási terveket a 23. cikk (1) bekezdésében említett bizottság vizsgálja meg.

(3) A Bizottság a tagállam nemzeti kiosztási tervéről szóló (1) bekezdés szerinti értesítés megküldésétől [helyesen: A Bizottság a tagállam nemzeti kiosztási tervéről szóló (1) bekezdés szerinti közléstől] számított három hónapon belül elutasíthatja az adott tervet vagy annak egy részét, amennyiben az nem áll összhangban a III. mellékletben felsorolt követelményekkel vagy a 10. cikk tartalmával. A tagállam csak akkor hozhatja meg a 11. cikk (1) vagy (2) bekezdésében meghatározott határozatokat, ha a Bizottság elfogadta a javasolt módosításokat. A Bizottság az elutasító határozatát megindokolja.”

4 Ugyanezen irányelv 10. cikke előírja, hogy „a 2005. január 1-jével kezdődő hároméves időszakra a tagállamok az egységek legalább 95%-át térítésmentesen osztják ki. A 2008. január 1-jével kezdődő ötéves időszakra a tagállamok az egységek legalább 90%-át térítésmentesen osztják ki.”

5 A 2003/87 irányelv 11. cikkének (2) bekezdése értelmében:

„A 2008. január 1-jével kezdődő ötéves időszakra, valamint az azt követő ötéves időszakokra vonatkozóan minden tagállam eldönti, hogy az adott időszakra hány egységet fog kiosztani összesen, valamint megkezdi az egységek egyes létesítmények üzemeltetői számára történő kiosztásra [helyesen: kiosztására] irányuló eljárást. Ezt a döntést a tagállam saját, a 9. cikknek megfelelően elkészített és a 10. cikkel összhangban álló nemzeti kiosztási terve alapján, a közvélemény észrevételeinek megfelelő súlyú figyelembevételével kell meghozni, legalább 12 hónappal a tárgyidőszak kezdete előtt.”

6 Ezen irányelv III. melléklete tizenkét követelményt sorol fel a nemzeti kiosztási tervek vonatkozásán. Az említett III. melléklet szerinti (1)–(3), (5), (6), (10) és (12) sz. követelmény a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az adott időszakra kiosztandó kibocsátási egységek összegének összhangban kell állnia az adott tagállamnak a[z Egyesült Nemzetek éghajlatváltozási keretegyezménye Kiotói Jegyzőkönyvének az Európai Közösség nevében történő jóváhagyásáról, valamint az abból származó kötelezettségek közös teljesítéséről szóló, 2002. április 25-i] 2002/358/EK [tanácsi] határozat [(HL L 130., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 42. kötet, 24. o.)] és a Kiotói Jegyzőkönyv szerinti kibocsátáscsökkentési kötelezettségével, figyelembe véve egyfelől azt, hogy az ezen irányelv hatályán kívül eső forrásokból származó kibocsátásokhoz képest a fenti kibocsátási egységek a teljes kibocsátás mekkora hányadát képviselik, másfelől pedig a nemzeti energiapolitikát, továbbá összhangban kell állnia a nemzeti éghajlatváltozási programmal. A kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyisége nem lehet több, mint amennyi az e mellékletben meghatározott követelmények szigorú alkalmazásához valószínűleg szükséges. 2008 előtt e mennyiséget össze kell hangolni az egyes tagállamoknak a 2002/358 határozat és a Kiotói Jegyzőkönyv szerinti céljai elérése vagy túlteljesítése érdekében követendő kibocsátáscsökkentési ütemmel.

(2) A kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségét össze kell hangolni a Közösségnek a [szén-dioxid és egyéb üvegházhatást okozó gázok Közösségen belüli kibocsátásának ellenőrzését szolgáló rendszerről szóló, 1993. június 24-i] 93/389/EGK [tanácsi] határozat [(HL L 167., 31. o.)] értelmében vállalt kötelezettségei teljesítéséhez a tagállamok által vállalt hozzájárulások valós és tervezett előrehaladásának értékelésével.

(3) A kiosztandó kibocsátási egységek mértékének összhangban kell állnia az e rendszer hatálya alá eső tevékenységek kibocsátáscsökkentési potenciáljával, beleértve a technológiai potenciált is. A tagállamok kibocsátási egységeik kiosztását alapozhatják az egyes tevékenységek termékenkénti átlagos üvegházhatású gáz kibocsátására és az egyes tevékenységekben elérhető eredményekre.

[...]

(5) A Szerződés követelményei és különösen [az EK] 87. és [az EK] 88. cikk[...] értelmében a terv nem tehet különbséget a vállalkozások és ágazatok között oly módon, hogy bizonyos vállalkozásokat vagy tevékenységeket indokolatlan előnyben részesít.

(6) A tervnek azt is tartalmaznia kell, hogy az új belépők az adott tagállamon belül miként kezdhetik majd meg részvételüket a Közösségi rendszerben.

[...]

(10) A tervnek az ezen irányelv hatálya alá tartozó létesítmények jegyzékét és az egyes létesítmények számára kiosztani kívánt kibocsátási egységek mennyiségét is tartalmaznia kell.

[...]

(12) A terv [az igazolt kibocsátáscsökkentés] és [a kibocsátáscsökkentési egység] az üzemeltetők által a közösségi rendszerben felhasználható maximális mértékét az egyes létesítményeknek kiosztott egységek százalékban határozza meg. A százalékos mértéknek összhangban kell lennie a Kiotói Jegyzőkönyvben és az [Egyesült Nemzetek 1992. május 9-én New Yorkban elfogadott éghajlatváltozási keretegyezménye] vagy a Kiotói Jegyzőkönyv alapján elfogadott határozatokban megállapított kiegészítő köteleességekkel.”

A jogvita előzményei és a vitatott határozat

7 A jogvita alapját képező tényállást és a vitatott határozatot a megtámadott ítélet 9–15. pontja a következőképpen ismerteti:

„9 2006. június 30-i levelében a Lengyel Köztársaság [a 2003/87] irányelv 9. cikke (1) bekezdésének megfelelően benyújtotta az Európai Közösségek Bizottságához a 2008-2012 közötti időszakra vonatkozó nemzeti kiosztási tervét (a továbbiakban: [lengyel] NKT). A [lengyel] NKT szerint a Lengyel Köztársaság az [ezen] irányelv hatálya alá tartozó nemzeti iparának átlagosan évi 284,648332 millió szén-dioxid tonnaegyenértéket (a továbbiakban: MteCO₂-egyenérték) szándékozott kiosztani.

10 [A lengyel] NKT-hoz csatoltak egy Bizottságnak címzett, 2006. június 29-i keltezésű levelet a lengyel környezetvédelmi minisztertől, amelyben jelezték, hogy »a korábbi adatokat tartalmazó táblázatot, valamint a fent hivatkozott iránymutatások 10. melléklete szerinti kibocsátási előrejelzéseket az ezekhez szükséges naprakésszé tett adatok kézhezvételét követően továbbítjuk a Bizottságnak«, és »[a] létesítmények üzemeltetőit név szerint tartalmazó lista végleges változatát, és a részükre kiosztott kibocsátási egységek számát a miniszterek tanácsában történő elfogadásukat követően megküldjük a Bizottságnak«.

11 A Lengyel Köztársaságnak címzett 2006. augusztus 30-i levelében a Bizottság kifejtette, hogy [a lengyel] NKT első vizsgálata alapján megállapítható, hogy az nem teljes, és ilyen formájában nem felel meg [a 2003/87] irányelv III. mellékletében szereplő (2) és (5) sz. követelménynek.

Felszólította tehát a Lengyel Köztársaságot, hogy 10 munkanapon belül válaszoljon több kérdésre és kiegészítő tájékoztatás iránti kérelemre. A Bizottság hozzátette, hogy a valamennyi információ kézhezvételét követő három hónapon belül tud állást foglalni [a lengyel] NKT-ról.

- 12 2006. október 30-i levelében a lengyel környezetvédelmi minisztérium helyettes államtitkára arra kérte a Bizottságot, hogy a 2006. augusztus 30-i levelére való válaszadás határidejét hosszabbítsa meg 2006 novembere harmadik hetének végéig, és többek között arra hivatkozott, hogy e meghosszabbított határidő lehetővé tenné számára, hogy pontos információkat adjon meg, és alapvető szempontokkal kapcsolatos magyarázatokkal szolgáljon, amelynek következtében a Bizottság a benyújtott iratokra vonatkozóan helyes és valóban teljes értékelést végezhetne.
- 13 A Lengyel Köztársaság a 2006. augusztus 30-i levélre a 2006. december 29-én kelt levelében válaszolt. 2007. január 9-i levelével további kiegészítő információkról tájékoztatta a Bizottságot.
- 14 2007. március 26-án a Bizottság az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének rendelkezései alapján elfogadta [a vitatott határozatot]. [E] határozatban a Bizottság lényegében megállapítja, hogy az [ezen] irányelv III. mellékletében szereplő több követelményt is megsértettek, és ennél fogva 76,132937 MteCO₂-egyenértékkel csökkentette [a lengyel] NKT-ban foglalt éves kibocsátási egység teljes összegét, amelyet így 208,515395 MteCO₂-egyenértékben maximált.
- 15 A [vitatott] határozat rendelkező része a következőképpen szól:

»1. cikk

[A 2003/87] irányelv 11. cikkének (2) bekezdése szerinti első ötéves időszakra vonatkozó [lengyel NKT] következő elemei nem felelnek meg az alábbiaknak:

- (1) [a 2003/87] irányelv III. melléklete [(1)–(3) sz.] követelményének: a kiosztandó kibocsátási egységek összmenységének része – amely megegyezik az évi 76,132937 [MteCO₂-egyenérték] kibocsátási mennyiség, a létesítmények számának bármely csökkentéséből eredő kiigazítás és a [Lengyel Köztársaság] által [a 2003/87] irányelv 13. cikkének (2) bekezdése alapján kiosztott kibocsátási egységek összmenysége együtödének összegével – nem felel meg a[z üvegházhatást okozó gázok Közösségen belüli kibocsátásának nyomon követését szolgáló rendszerről és a Kiotói Jegyzőkönyv végrehajtásáról szóló, 2004. február 11-i] 280/2004/EK [európai parlamenti és tanácsi] határozat [(HL L 49., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 8. kötet, 57. o.)] alapján végzett becsléseknek, és nem összeegyeztethető a közösségi rendszer hatálya alá tartozó tevékenységek kibocsátáscsökkentési potenciáljával, beleértve a technológiai potenciált is; ez a rész azonban lecsökken [a 2003/87] irányelv hatálya alá tartozó létesítményekkel kapcsolatos, 2005-ben folyamatban lévő és ugyanezen évben már kibocsátáscsökkentést vagy –korlátozást eredményező projektekre kiosztott kibocsátási egységekkel, de csak abban a mértékben, amilyen mértékben e kibocsátáscsökkentés vagy -korlátozás megalapozott és hitelesített adatokkal alátámasztott; továbbá az összmenység azon, potenciálisan évi 6,2884 [MteCO₂-egyenértéknek] megfelelő kibocsátási egységet kitevő része, amelyet a terv a tüzelőberendezések további kibocsátására irányoz elő, és pedig abban a mértékben, amilyen mértékben e kibocsátások nem kizárólag új tevékenységek e létesítmények általi fejlesztéséhez kapcsolódnak, és nem megalapozott és hitelesített adatokon alapulnak [a lengyel NKT-ban] leírt általános módszertan alapján;
- (2) [a 2003/87] irányelv III. melléklete (5) [sz.] követelményének: az egyes létesítményeknek a becsült igényszintnél több kibocsátási egység kiosztása korán meghozott intézkedések, biomassza használata, vagy együttes termelés elismeréseként nyújtott bónuszok miatt;

- (3) [a 2003/87] irányelv III. melléklete (6) [sz.] követelményének: az információk arról, hogy az új belépők az adott tagállamon belül miként kezdhetik majd meg részvételüket a közösségi rendszerben;
- (4) [a 2003/87] irányelv III. melléklete (10) [sz.] követelményének: a [Lengyel Köztársaság] azon szándéka, hogy az eredetileg a kocsz termelés ágazatának létesítményei számára kiosztott kibocsátási egységeket az áramerőműveknek adja át, amennyiben e létesítmények a kocszgázt eladják az áramerőműveknek;
- (5) [a 2003/87] irányelv III. melléklete (12) [sz.] követelményének: az igazolt kibocsátáscsökkentés és a kibocsátáscsökkentési egység üzemeltetők által a közösségi rendszerben felhasználható maximális mértéke, amelyet a terv az egyes létesítményeknek kiosztott egységek százalékban határoz meg, amely ez esetben 25%, nincs összhangban a [Lengyel Köztársaságnak] a Kiotói Jegyzőkönyvben és az [Egyesült Nemzetek 1992. május 9-én New Yorkban elfogadott éghajlatváltozási keretegyezménye] vagy a Kiotói Jegyzőkönyv alapján elfogadott határozatokban megállapított kiegészítő kötelességeivel, mivel az meghaladja a 10%-os határértéket.

2. cikk

Nem kifogásolható [a lengyel NKT], ha azt megkülönböztetésmentes módon az alábbiaknak megfelelően módosítják, és erről a Bizottságot – a nemzeti eljárások indokolatlan késedelem nélküli lefolytatásához szükséges idő figyelembevételével – mihamarabb értesítik:

- (1) a közösségi rendszer keretei között kiosztandó kibocsátási egység mennyiségét a következők összegével kell csökkenteni: az évi 76,132937 [MteCO₂-egyenértéknek] megfelelő mennyiségű kibocsátási egység, a létesítmények számának bármely csökkentéséből eredő kiigazítás és a [Lengyel Köztársaság] által [a 2003/87] irányelv 13. cikkének (2) bekezdése alapján kiosztott kibocsátási egységek összmenységének egyötöde; a tüzelőberendezések javára kiosztott további kibocsátási egységek mennyiségét az [NKT-ban] leírt általános módszertannak megfelelően, megalapozott és hitelesített kibocsátásadatok alapján kell meghatározni, míg az összmenységet az e létesítményeknek kiosztott mennyiség és az e létesítmények javára előirányzott évi 6,2884 [MteCO₂-egyenérték] között esetleg adódó különbséggel kell csökkenteni; az összmenységet azonban növelik [a 2003/87] irányelv hatálya alá tartozó létesítményekkel kapcsolatos, 2005-ben folyamatban lévő és ugyanezen évben már kibocsátáscsökkentést vagy –korlátozást eredményező projektekre kiosztott kibocsátási egységek, de csak abban a mértékben, amilyen mértékben e kibocsátáscsökkentés vagy –korlátozás megalapozott és hitelesített adatokkal alátámasztott;
- (2) a létesítményeknek kiosztott kibocsátási egységek mennyisége nem haladhatja meg a becsült igényszintet korán meghozott intézkedések, biomassza használata, vagy együttes termelés elismeréseként nyújtott bónuszok miatt;
- (3) tájékoztatást kell adni arról, hogy az új belépők az adott tagállamon belül miként kezdhetik majd meg részvételüket a közösségi rendszerben, oly módon, hogy e tájékoztatás megfeleljen [a 2003/87 irányelv] III. mellékletében foglalt követelményeknek és [ez utóbbi irányelv] 10. cikke szerinti rendelkezéseknek;
- (4) [a lengyel NKT-ban] megjelölt, a [Lengyel Köztársaság] teljes területén tevékenykedő egyik létesítménynek kiosztott kvótamennyiséget nem igazították ki tekintettel az ugyanezen területen működő más létesítmények bezárására;

- (5) az igazolt kibocsátáscsökkentés és a kibocsátáscsökkentési egység üzemeltetők által a közösségi rendszerben felhasználható maximális mértékét, amelyet a terv az egyes létesítményeknek kiosztott egységek százalékban határoz meg, a 10%-os határérték alá kell csökkenteni.

3. cikk

(1) A [Lengyel Köztársaság] által [a lengyel NKT] alapján az abban felsorolt létesítmények és az új belépők javára kiosztandó kibocsátási egységek éves átlagos 208,515395 [MteCO₂-egyenértéknek] megfelelő össz mennyisége – amelyből le kell vonni egyfelől a létesítmények számának bármely csökkentéséből eredő kiigazítás és a [Lengyel Köztársaság] által [a 2003/87] irányelv 13. cikkének (2) bekezdése alapján kiosztott kibocsátási egységek össz mennyisége együtödének összegét, másfelől a tüzelőberendezéseknek kiosztott további mennyiség és az e létesítmények javára előirányzott évi 6,2884 [MteCO₂-egyenérték] között esetleg adódó különbséget, majd ehhez az összeghez hozzá kell adni [a 2003/87] irányelv hatálya alá tartozó létesítményekkel kapcsolatos, 2005-ben folyamatban lévő és ugyanezen évben már kibocsátáscsökkentést vagy –korlátozást eredményező projektekre kiosztott kibocsátási egységeket, de csak abban a mértékben, amilyen mértékben e kibocsátáscsökkentés vagy -korlátozás kizárólag a tevékenység bővítéséből ered, és megalapozott és hitelesített adatokkal alátámasztott – nem léphető túl.

(2) [A lengyel NKT] a Bizottság előzetes hozzájárulása nélkül módosítható, amennyiben a módosítás a kibocsátási egységek egyes létesítmények közötti kiosztásának a tervben felsorolt létesítményeknek szánt össz mennyiség keretei között történő, az adatok minőségének javulása miatt szükségessé váló módosítására, illetőleg a térítésmentesen kiosztott kibocsátási egységek részarányának [a 2003/87] irányelv 10. cikkében előírt határok között történő csökkentésére korlátozódik.

(3) [A lengyel NKT-n] az e határozat 1. cikkében felsorolt szabálytalanságok kiküszöbölése céljából a 2. cikkben foglalt rendelkezésektől eltérően végrehajtani kívánt esetleges módosításokról – a nemzeti eljárások indokolatlan késedelem nélküli lefolytatásához szükséges idő figyelembevételével – mihamarabb értesíteni kell a Bizottságot, és ezek a módosítások [a 2003/87] irányelv 9. cikkének (3) bekezdése értelmében a Bizottság előzetes hozzájárulását igénylik. [A lengyel NKT-n], eltekintve az e határozat 2. cikkében foglalt rendelkezések teljesítéséhez szükséges módosításoktól, semmilyen további módosítást nem szabad végrehajtani.

4. cikk

E határozat címzettje a Lengyel Köztársaság.« [nem hivatalos fordítás]”

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

- 8 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. május 28-án benyújtott keresetlevelével a Lengyel Köztársaság keresetet indított a vitatott határozat megsemmisítése iránt.
- 9 Az Elsőfokú Bíróság második tanácsának elnöke 2007. október 5-i végzésével megengedte Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának, hogy beavatkozzon a Bizottság kérelmeinek támogatására. A 2007. november 19-i végzéssel a Litván Köztársaság számára, a 2008. április 10-i végzéssel pedig a Szlovák Köztársaság és Magyarország számára engedélyezték az eljárás szóbeli szakaszába való beavatkozást a Lengyel Köztársaság kérelmeinek támogatására.
- 10 E tagállam keresete alátámasztására kilenc jogalapra hivatkozott. Ezeket lényegében egyrészt a 2003/87 irányelv rendelkezéseinek – nevezetesen a 9. cikke (1) és (3) bekezdésének, a III. melléklete (1)–(3) és (12) sz. követelményének, valamint a 13. cikke (2) bekezdésének – megsértésére alapította, másrészt

azon jogának megsértésére alapította, hogy az eljárás során tudomást szerezhessen a vitatott határozat elfogadásának alapjául szolgáló tényekről, továbbá a nemzeti energiabiztonság veszélyeztetésére alapította.

- 11 A Bizottság azt kérte, hogy az Elsőfokú Bíróság utasítsa el a keresetet.
- 12 A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság megsemmisítette a vitatott határozatot.
- 13 Először is az említett ítélet 32–46. pontjában az Elsőfokú Bíróság megvizsgálta a kereset első, a vitatott határozatnak a 2003/87 irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti három hónapos határidő lejártát követő elfogadására alapított első jogalapot. Úgy ítélte meg, hogy e terv hiányos jellege ellenére a három hónapos határidő a lengyel NKT közlésének időpontjában, azaz 2006. június 30-án elkezdődött. Az Elsőfokú Bíróság azonban úgy ítélte meg, hogy a Bizottság által a 2006. augusztus 30-i levelében e terv bizonyos részleteivel szemben felhozott kifogásoknak e határidőt felfüggesztő hatásuk van. E körülmények között a megtámadott ítélet 47. pontjában e jogalapot mint megalapozatlan elutasította.
- 14 A megtámadott ítélet 70–162. pontjában az Elsőfokú Bíróság megvizsgálta a második, az indokolási kötelezettség és a 2003/87 irányelv 9. cikkének megsértésére alapított jogalapot.
- 15 A megtámadott ítélet 70–78. pontjában az Elsőfokú Bíróság megvizsgálta a Bizottság azon hivatkozását, miszerint a Lengyel Köztársaság a válasz szakaszában hozta fel a 2003/87 irányelv 9. cikkének megsértésére alapított új jogalapot. A Bizottság szerint a kereset második jogalapja mindössze azon módszerre vonatkozott, ahogyan a lengyel NKT értékelése során az abban foglalt adatokat felhasználta. Az Elsőfokú Bíróság az említett ítélet 79. pontjában elutasította ezen új jogalap fennállását.
- 16 A megtámadott ítélet 80–98. pontja a második jogalap megalapozottságának vizsgálatával kapcsolatos előzetes észrevételekre vonatkozik. Az említett pontokban az Elsőfokú Bíróság emlékeztetett a 2003/87 irányelv által követett célokra, a Bizottság és a tagállamok közötti, e rendelkezések szerinti hatáskörmegosztásra, végül pedig a közösségi bíróság által a megtámadott határozathoz hasonló határozatok fölött gyakorolt bírósági felülvizsgálat terjedelmére.
- 17 A megtámadott ítélet 99–133. pontjában az Elsőfokú Bíróság megvizsgálta a második jogalap második részét, amelyben a Lengyel Köztársaság azt róta fel a Bizottságnak, hogy megsértette a 2003/87 irányelv 9. cikke (1) és (3) bekezdésének rendelkezéseit. Az Elsőfokú Bíróság szerint a Bizottság túllépte a 2003/87 irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti vizsgálati hatásköreit. Elsőként azt róta fel a Bizottságnak, hogy nem a lengyel NKT megfelelőségére irányuló vizsgálatra szorítkozott, és a Lengyel Köztársaság által használt adatokat a saját értékelési módszeréből származó, saját adataival helyettesítette. Másodsorban úgy ítélte meg, hogy a Bizottság túllépte az ugyanezen rendelkezésben ráruházott hatásköröket azzal, hogy a vitatott határozat rendelkező részében meghatározta a kiosztandó kibocsátási egységek összmenyiségének felső határát.
- 18 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 134–152. pontjában másodlagosan megvizsgálta a második jogalap első, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított részét. A Bizottság, a rá háruló bizonyítási teherre tekintettel, nem hivatkozott a vitatott határozatban egyetlen olyan körülményre sem, amely alapján kellően érthető lenne, hogy a Lengyel Köztársaság által választott gazdasági elemző módszer és adatok mennyiben ellentétesek az uniós joggal. Ezért a megtámadott ítélet 153. pontjában az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy a második jogalap e része nem megalapozott.
- 19 E körülmények között a megtámadott ítélet 154. pontjában az Elsőfokú Bíróság helyt adott a két részből álló második jogalaphoz, és megsemmisítette a vitatott határozat 1. cikkének (1) bekezdését, 2. cikkének (1) bekezdését és 3. cikkének (1) bekezdését.
- 20 Végül a megtámadott ítélet 155–162. pontjában az Elsőfokú Bíróság a vitatott határozat említett rendelkezéseinek megsemmisítése által e határozat egyéb rendelkezéseire gyakorolt hatásról határozott. Az Elsőfokú Bíróság – úgy ítélve meg, hogy a megsemmisített rendelkezések a Bíróság ítélkezési

gyakorlata értelmében nem választhatók el e határozat többi részétől – a megtámadott ítélet 163. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy az említett határozatot a kereset alátámasztására felhozott egyéb jogalapok vizsgálata nélkül, teljes egészében meg kell semmisíteni.

A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

- 21 A Bíróság elnöke 2010. június 28-i végzésével megengedte a Dán Királyságnak, hogy a Bizottság, illetve a Cseh Köztársaságnak és Romániának, hogy a Lengyel Köztársaság kérelmeinek támogatása végett beavatkozzon.
- 22 Fellebbezésében a Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:
- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és
 - a Lengyel Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.
- 23 A Dán Királyság azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet.
- 24 Az Egyesült Királyság azt kéri, hogy a Bíróság adjon helyt a fellebbezésnek, és az első jogalap kivételével helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet.
- 25 A Lengyel Köztársaság azt kéri, hogy a Bíróság:
- a Bíróság eljárási szabályzata 116. cikke 1. §-ának első francia bekezdése alapján teljes egészében utasítsa el a fellebbezést;
 - abban az esetben, ha a Bíróság nem utasítja el teljes egészében a fellebbezést, vizsgálja meg az első fokon előadott valamennyi kérelmet, és határozzon azokról, és különösen vizsgálja meg a megsemmisítés iránti kereset első jogalapját, valamint határozzon arról a Bíróság eljárási szabályzata 116. cikke 1. §-ának második francia bekezdése alapján;
 - abban az esetben, ha a Bíróság nem utasítja el teljes egészében a fellebbezést, és nem határoz a fenti francia bekezdésben előadott kérelmekről, határozzon az első fokon a harmadik–kilencedik jogalapban felhozott kérelmekről – a Bíróság mérlegelése alapján – az ügy Bíróság vagy Törvényszék általi vizsgálatát követően;
 - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 26 A Cseh Köztársaság azt kéri, hogy a Bíróság:
- utasítsa el a fellebbezést, és
 - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 27 Románia csatlakozik a Lengyel Köztársaság kérelmeihez.

A fellebbezésről

- 28 Fellebbezésének alátámasztására a Bizottság négy jogalapot terjeszt elő. Elsőként, az Elsőfokú Bíróság megsértette az eljárási szabályzata 48. cikkének 2. §-át, *ultra petita* határozott, és túllépte vizsgálati hatásköreit. Másodsorban tévesen alkalmazta a jogot a 2003/87 irányelv 9. cikke (3) bekezdésének értelmezéskor. Harmadsorban tévesen értelmezte az EK 253. cikk és a 2003/87 irányelv 9. cikkének

(3) bekezdése szerinti indokolási kötelezettséget. Negyedsorban az Elsőfokú Bíróság hibázott a vitatott határozat 1. cikke (1) bekezdésének, 2. cikke (1) bekezdésének és 3. cikke (1) bekezdésének jogi minősítése során, amikor úgy ítélte meg, hogy e rendelkezések nem választhatók el a vitatott határozat egyéb rendelkezéseitől.

Az első, arra alapított jogalapról, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette az eljárási szabályzata 48. cikkének 2. §-át és az ultra petita határozathozatal tilalmát, valamint ezáltal túllépte vizsgálati hatásköreinek korlátait

A felek érvei

- 29 A Bizottság szerint az Elsőfokú Bíróság megsértette az eljárási szabályzata 48. cikkének 2. §-át és az *ultra petita* határozathozatal tilalmát. Egyben túllépte a vizsgálati hatásköreinek korlátait, mivel a megsemmisítés iránti kereset második jogalapjaként megvizsgálta a 2003/87 irányelv 9. cikke (1) és (3) bekezdésének állítólagos megsértését. Márpedig az ilyen jogalap elfogadhatatlan, mivel nem tűnik ki a Lengyel Köztársaság által a keresetében felhozott érvelésből. Így az Elsőfokú Bíróság a saját kezdeményezésére határozta meg az említett második jogalap tartalmát és az uniós jog azon rendelkezéseit, amelyeket a Bizottság megsértett. A Lengyel Köztársaság által a válaszában felhozott érvek sem tekinthetők úgy, mint amelyek a keresetben korábban felhozott jogalap részletezésének minősülnek.
- 30 A Lengyel Köztársaság e jogalap elutasítását kéri. A második jogalap második részét a Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelően már a keresetben kifejtette. Habár a jogalap e részét általánosan fogalmazta meg, az kellőképpen egyértelmű volt. Az e tagállam által a válasz szakaszában felhozott hivatkozások mindössze kibővítik és egyértelművé teszik a korábban felhozott jogalapot.
- 31 Továbbá a 2003/87 irányelv nem minősül különösebben kidolgozott jogi aktusnak. A nemzeti kiosztási terveknek a tagállamok által a Bizottsággal való közlésére vonatkozó teljes eljárást és azok Bizottság általi vizsgálatát az említett irányelv egyetlen cikke szabályozza, mégpedig annak az (1)–(3) bekezdésből álló 9. cikke. Tekintettel arra, hogy a keresetben hivatkozott jogalapot a Bizottság által e vizsgálat során elkövetett konkrét jogsértésekre hivatkoznak, nehéz volna azt állítani, hogy nem érzékelhető az e rendelkezésekkel fennálló kapcsolat.

A Bíróság álláspontja

- 32 A fellebbezés első jogalapja a megtámadott ítélet 70–79. pontjára vonatkozik. Ennek 70. pontjában az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy a megsemmisítés iránti kereset második jogalapja két részből áll. Az első rész az indokolási kötelezettség megsértésén, a második pedig a 2003/87 irányelv 9. cikke (1) és (3) bekezdése rendelkezéseinek téves értelmezésén és alkalmazásán alapul. Ezt követően az említett ítélet 71–78. pontjában az Elsőfokú Bíróság megvizsgálta a Bizottság azon kifogását, miszerint a második jogalap második része a Lengyel Köztársaság által a válaszában felhozott új jogalap, és következésképpen az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-a c) pontjának és 48. cikke 2. §-ának rendelkezései alapján elfogadhatatlannak nyilvánította. Megállapította, hogy az említett irányelv 9. cikke (3) bekezdésének Bizottság általi megsértésére vonatkozó érvelést már a keresetlevélben megfogalmazták, és hogy a Lengyel Köztársaság által a válaszában előadott további érvek mindössze a jogalap e részének kibővítései. Így az említett ítélet 79. pontjában elutasította e kifogást.
- 33 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió Bírósága alapokmánya 21. cikkének első bekezdése értelmében, amely ugyanezen alapokmány 53. cikkének első bekezdése alapján a Törvényszék előtti eljárásra is irányadó, valamint a Törvényszék eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) és d) pontja szerint a keresetlevélnek tartalmaznia kell többek között a jogvita tárgyát, a kérelmeket és a felhozott jogalapot összefoglalását.

- 34 A Törvényszék eljárási szabályzata 48. cikkének 2. §-ából következik, hogy az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel. Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében elfogadhatónak kell tekinteni azt a jogalapot, amely a keresetlevélben korábban közvetlenül vagy közvetve már előadott jogalap kibővítése (lásd különösen a 306/81. sz., Verros kontra Parlament ügyben 1983. május 19-én hozott ítélet [EBHT 1983., 1755. o.] 9. pontját; a C-430/00. P. sz., Dürbeck kontra Bizottság ügyben 2001. november 13-án hozott ítélet [EBHT 2001., I-8547. o.] 17. pontját; a C-412/05. P. sz., Alcon kontra OHIM ügyben 2007. április 26-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-3569. o.] 38–40. pontját; a C-71/07. P. sz., Campoli kontra Bizottság ügyben 2008. július 17-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-5887. o.] 63. pontját és a C-485/08. P. sz., Gualtieri kontra Bizottság ügyben 2010. április 15-én hozott ítélet [EBHT 2010., I-3009. o.] 37. pontját).
- 35 Márpedig – ellentétben azzal, amire a Bizottság hivatkozik – az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy a Lengyel Köztársaság már a keresetben felrótta a Bizottságnak, hogy túllépte azokat a hatásköröket, amelyeket a 2003/87 irányelv 9. cikkének (3) bekezdése ruház rá a nemzeti kiosztási tervek értékelésével kapcsolatos jogköre keretében. Az e rendelkezés Bizottság általi téves értelmezésére és alkalmazására vonatkozó jogalap ugyanis már szerepelt – ha csak kezdetleges formában is – a keresetlevélben. E jogalap ugyanis megtalálható az azon hivatkozással kapcsolatos fejtegetések között, miszerint a Bizottság túllépte a hatásköreit azáltal, hogy nem vizsgálta meg a Lengyel Köztársaság által a nemzeti kiosztási tervében benyújtott adatokat, és a saját adatainak a bevezetésére szorítkozott.
- 36 Nem vitatott, hogy – amint az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 75. pontjában megjegyezte – a Lengyel Köztársaság a 2003/87 irányelv 9. cikkének (3) bekezdésére hivatkozott keresetének 54. pontjában, a második jogalap keretében. Bár az említett tagállam e hivatkozást részletesebben és pontosabban kifejtette a válaszában, mindazonáltal joga volt az ezzel kapcsolatos érvelésének a kibővítésére.
- 37 Ezen túlmenően emlékeztetni kell arra, hogy a 2003/87 irányelv 9. cikkének (3) bekezdése volt a vitatott határozat elfogadásának jogalapja, és szoros kapcsolat van e (3) bekezdés és az említett cikk (1) bekezdése között. Amint a főtanácsnok indítványának 29. pontjában megjegyezte, abban az esetben, ha a Bizottság túllépi az NKT vizsgálatára irányuló, az irányelv 9. cikkének (3) bekezdésében ráruházott hatásköröket, átveszi a tagállamoknak az NKT kidolgozására vonatkozó, e cikk (1) bekezdése szerinti hatáskörét.
- 38 E megfontolásokból következik, hogy az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta ítéletében tévesen a jogot annak megállapításakor, hogy a megsemmisítés iránti kereset második jogalapjának második része elfogadható. Az első jogalapot ennél fogva el kell utasítani.

A második, a 2003/87 irányelv 9. cikke (3) bekezdésének értelmezése során elkövetett téves jogalkalmazásra alapított jogalapról

- 39 A második jogalapjával a Bizottság azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy a 2003/87 irányelv 9. cikke (3) bekezdésének értelmezésekor tévesen alkalmazta a jogot. A Bizottság – azt követően, hogy kritikákat fogalmazott meg többek között az ezen intézmény által az említett irányelv 9. cikkének (3) bekezdése alapján végzett vizsgálat jellegére vonatkozóan – olyan érveket hoz fel, amelyek két részre oszthatók, és amelyeket egyfelől az egyenlő bánásmód elvének állítólagos megsértésére, másfelől ugyanezen irányelv céljának állítólagos figyelmen kívül hagyására alapít.

A 2003/87 irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti bizottsági vizsgálat jellegéről

– A felek érvei

- 40 A Bizottság emlékeztet arra, hogy az Elsőfokú Bíróság szerint a Bizottság – azzal, hogy a lengyel NKT-ban foglalt adatokat a tagállamok nemzeti kiosztási terveinek a saját értékelési módszere alkalmazásával szerzett „saját adataival” helyettesítette, és azzal, hogy meghatározta a Lengyel

Köztársaság által kiosztható kibocsátási egységek összmenyiségének felső határát – megváltoztatta a Bizottság és a tagállamok közötti, a 2003/87 irányelv 9. és 11. cikke szerinti hatáskörmegosztást, valamint túllépte hatásköreit.

- 41 Márpedig az Elsőfokú Bíróság ezáltal megsértette a nemzeti kiosztási tervek vizsgálata területén gyakorolt azon bizottsági hatásköröket, amelyek a 2003/87 irányelv 9. cikkének (3) bekezdéséből erednek. A Bizottság vizsgálati jogkörének „erősen körülhatároltként” való minősítésével az Elsőfokú Bíróság e rendelkezés első mondatának szó szerinti tartalmára szorítkozott, anélkül hogy figyelembe vette volna az említett rendelkezést egészében, az említett irányelv célját, illetve az egyenlő bánásmód elvét.
- 42 A Bizottságnak a 2003/87 irányelv 9. cikke szerinti vizsgálati jogköreit nem az irányelvet átültető aktusok ellenőrzéseként kell értelmezni. A nemzeti kiosztási tervek előzetes vizsgálata ugyanis különbözik az EK 226. cikk szerinti utólagos ellenőrzéstől, amelynek értelmében a Bizottságnak tiszteletben kell tartania a tagállamnak az ezen irányelvben előírt eredmény eléréséhez választott formát és eszközöket. Az említett 9. cikknek szabályozó jellege van, és közvetlenül kötelezi a tagállamokat. A tagállamok által a nemzeti kiosztási tervek kidolgozásakor gyakorolt szabadságot nagymértékben korlátozza e cikk (1) bekezdése, valamint a 2003/87 irányelv III. mellékletében felsorolt követelmények. Figyelembe kell továbbá venni az e követelmények végrehajtására vonatkozó, a Bizottság által az említett irányelv 9. cikkének (1) bekezdése alapján kidolgozott iránymutatásokat, valamint az irányelv 23. cikkének (1) bekezdésében említett bizottságon belül folytatott megbeszéléseket.
- 43 A Lengyel Köztársaság úgy ítéli meg, hogy a Bizottság által felhozott valamennyi érv annak megerősítésére irányul, hogy ez utóbbi intézmény megsértette hatásköreinek a 2003/87 irányelvben meghatározott terjedelmét. Elismerve azt, hogy a nemzeti kiosztási terv nem minősül az irányelvet átültető klasszikus intézkedésnek, e tagállam arra hivatkozik, hogy nem ismeri el az irányelv 9. cikke közvetlen alkalmazhatóságának eseteit. A tagállamoknak ugyanis előzetesen el kell fogadniuk a szükséges nemzeti intézkedéseket. Egyébként a Bizottság más területeken is alkalmazott előzetes ellenőrzési intézkedéseket, annak ellenére, hogy az irányelvek átültetésének klasszikus eseteiről van szó. Erről van szó például azon intézkedések tervezetei esetén, amelyeket a tagállamoknak a csomagolásról és a csomagolási hulladékról szóló, 1994. december 20-i 94/62/EK európai parlament és tanácsi irányelv (HL L 365., 10. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 13. kötet, 349. o.) keretében kell elfogadniuk.
- 44 Még ha el is fogadjuk a Bizottság azon érvelésének megalapozottságát, miszerint az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei teljes kereskedelmi rendszerének hatékonysága szempontjából helyes lenne az Elsőfokú Bíróság által alkalmazott értelmezésétől eltérő értelmezés, az Európai Unió egyes rendelkezései tartalmának a javítása céljából sem ruházhatók olyan hatáskörök a Bizottságra, amelyeket az uniós jogalkotó nem biztosított számára.

– A Bíróság álláspontja

- 45 A Bizottság hivatkozásai a megtámadott ítélet 82–92. pontjára vonatkoznak, amely pontok a hatásköröknek a Bizottság és tagállamok közötti, a 2003/87 irányelv 9. és 11. cikke szerinti megosztásával kapcsolatosak.
- 46 Az említett pontokban az Elsőfokú Bíróság kimondta, hogy kizárólag a tagállamok rendelkeznek hatáskörrel egyrészt a nemzeti kiosztási terveik kidolgozására, másrészt pedig többek között az üvegházhatású gázok kiosztandó kibocsátási egységeinek teljes mennyiségét rögzítő végleges döntések meghozatalára. A hatásköreik gyakorlása során a tagállamok bizonyos mozgástérrel rendelkeznek. A 2003/87 irányelv 9. cikkének (3) bekezdése értelmében a Bizottság egyfelől jogosult azt megvizsgálni,

hogy a nemzeti kiosztási tervek megfelelnek-e az irányelvben foglalt követelményeknek, és másfelől az e követelményekkel és rendelkezésekkel való összeegyeztethetlenség miatt elutasítani e terveket. A Bizottság vizsgálati jogköre a jogszerűség vizsgálatára korlátozódik.

- 47 A jelen esetben – amint az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 84. és 89. pontjában helytállóan megállapította – az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei kereskedelmi rendszerének végrehajtása céljából a 2003/87 irányelv 9. cikkének (1) és (3) bekezdése, valamint 11. cikkének (2) bekezdése egyértelműen és kifejezetten meghatározza a Bizottság és a tagállamok közötti hatáskörmegosztást a nemzeti kiosztási tervek kidolgozása, vizsgálata és végrehajtása tekintetében. A tervek vizsgálatára és elutasítására vonatkozó e jogkör alapvető korlátait illetően a Bizottság csupán annak ellenőrzésére jogosult, hogy a tagállam által hozott intézkedések megfelelnek-e az említett irányelv III. mellékletében foglalt követelményeknek és annak 10. cikke rendelkezéseinek.
- 48 A Bizottság állításával szemben nem róható fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy a megtámadott ítélet 82. pontjában az EK 249. cikk harmadik bekezdésére támaszkodott a hatásköröknek a Bizottság és a tagállamok közötti, a 2003/87 irányelv 9. és 11. cikke szerinti megosztására vonatkozó kérdés vizsgálatakor. Főszabály szerint minden irányelv esetében alkalmazandó azon elv, miszerint az irányelv az elérendő célokat illetően minden címzett tagállamra kötelező, azonban az említett cél eléréséhez szükséges forma és eszközök megválasztását a nemzeti hatóságokra hagyja.
- 49 Igaz ugyan, hogy az irányelvek által a tagállamokra rótt kötelezettségek jellegét illetően, és ezáltal az elérendő célokat illetően is nagy különbségek állhatnak fenn. Az sem vitatott, hogy lehetséges, hogy az irányelvek olyan rendelkezései, amelyek csupán a tagállamok és a Bizottság közötti jogviszonyokat érintik, nem igényelnek átültető intézkedéseket (lásd ebben az értelemben a C-32/05. sz., Bizottság kontra Luxemburg ügyben 2006. november 30-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-11323. o.] 35. és 36. pontját). Ez a körülmény azonban nem befolyásolja a jelen jogvita kimenetelét. Nem tagadható, hogy a 2003/87 irányelv 9. és 11. cikke a Bizottság, illetve a tagállamok által a nemzeti kiosztási tervek elfogadására irányuló eljárásban játszott szerepet szabályozza, vagyis a közöttük lévő hatáskörmegosztás kérdését. E rendelkezések lehetővé teszik annak meghatározását, hogy a tagállamok rendelkeznek-e mozgástérrel a tervük meghatározására, vagy sem, és hogy adott esetben mekkora annak terjedelme.
- 50 A jelen esetben nem tagadható, hogy a 2003/87 irányelv nem ír elő semmilyen külön módszert a nemzeti kiosztási terv kidolgozására és az üvegházhatású gázok kiosztandó kibocsátási egységei teljes mennyiségének meghatározására. Éppen ellenkezőleg, az említett irányelv III. mellékletének (1) sz. követelménye kifejezetten előírja, hogy a tagállamoknak – többek között a nemzeti energiapolitika és a nemzeti éghajlatváltozási program figyelembevételével – kell a kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségét rögzíteniük.
- 51 Amint ugyanis az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 88. pontjában megállapította, a tagállamok bizonyos mozgástérrel rendelkeznek a 2003/87 irányelv átültetése, és ennél fogva az említett irányelv által a nemzeti energiapiac különleges területe vonatkozásában előírt eredmény elérése céljából általuk legalkalmasabbnak tartott eszközök megválasztása tekintetében.
- 52 Azzal kapcsolatban, hogy a nemzeti kiosztási terveket a Bizottság a 2003/87 irányelv 9. cikkével összhangban előzetes vizsgálat keretében vizsgálja meg, e vizsgálati jogkör kétségkívül számos tekintetben különbözik az EK 226. cikkben szereplő utólagos ellenőrzéstől. E körülmény azonban nem jelentheti azt, hogy az előzetes vizsgálatnak meg kellene haladnia a jogszerűségi vizsgálatot.
- 53 A fentiekből az következik, hogy el kell utasítani a Bizottság által az Elsőfokú Bíróság azon általános észrevételeivel szemben megfogalmazott kritikákat, amelyek a hatásköröknek a Bizottság és a tagállamok közötti, a 2003/87 irányelv szerinti megosztására vonatkoznak.

A második jogalap első, az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított részéről

– A felek érvei

- 54 A Bizottság azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság a 2003/87 irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti bizottsági vizsgálati jogkör, valamint annak gyakorlása hatályának és terjedelmének meghatározásakor tévesen alkalmazta a jogot, amely lényegében az egyenlő bánásmód elvének megsértéséből következik.
- 55 Az Elsőfokú Bíróság többek között elutasította azt az érvet, miszerint ezen elv azt jelenti, hogy a Bizottság által kidolgozott értékelési módszer szerint és valamennyi tagállamra vonatkozóan ugyanabból a forrásból származó, naprakésszé tett adatok alapján kell megvizsgálni, hogy a nemzeti kiosztási tervek megfelelnek-e a 2003/87 irányelv III. mellékletében szereplő követelményeknek. Az a körülmény, hogy a Bizottság állítólagosan túllépte a hatásköreit, abból ered, hogy ez utóbbi elsősorban nem azt vizsgálta, hogy a lengyel NKT-ban szereplő adatok megfelelnek-e az ezen irányelv III. mellékletében szereplő követelményeknek.
- 56 A Bizottság azt állítja, hogy ez a kifogás inkább az indokolási kötelezettség esetleges megsértésének körébe, és nem a 2003/87 irányelv 9. cikke (1) és (3) bekezdése megsértésének körébe illeszkedik. Mindenesetre a kifogás teljesen megalapozatlan.
- 57 Legelőször is megalapozatlan azon érv, miszerint a Bizottság a „saját adataival” helyettesítette a lengyel NKT-ban használt „adatokat.” A tényleges CO₂-kibocsátási adatok esetén a lengyel NKT vizsgálatok közvetlenül a 2003/87 irányelvben szereplő létesítmények üzemeltetőitől származó, a 280/2004 határozatnak megfelelően ellenőrzött és a közösségi független ügyleti jegyzőkönyvben (*Community Independent Transaction Log, CITL*) közzétett adatokat használta. Ami a bruttó hazai termék (GDP) 2005–2010 közötti időszakra vonatkozó növekedési előrejelzéseit illeti, ezek a nemzeti szakértőkkel együttműködésben kidolgozott nemzeti statisztikákon alapultak.
- 58 Ezt követően a 2003/87 irányelv 9. cikke (3) bekezdésének az egyenlő bánásmód elvére tekintettel történő értelmezését illetően, az említett tagállamok közötti egyenlőtlen bánásmóddhoz vezethet annak elfogadása, hogy minden tagállam a saját kritériumai alapján kidolgozott saját adatait használhatja. Ezen irányelv tárgya és célja, valamint azon követelmény, hogy a Bizottsággal nagyjából ugyanabban az időpontban kell közölni minden nemzeti kiosztási tervet, megerősíti, hogy e tervek „összehasonlítható helyzetben vannak”, és hogy azokat az ugyanerre az időszakra vonatkozó, legfrissebb adatok alapján ellenőrizték a CO₂-kibocsátás és valamennyi tagállamra vonatkozóan ugyanabban az időpontban elérhető, a bruttó hazai termék (GDP) növekedésére vonatkozó előrejelzések tekintetében. Az ugyanabból a forrásból származó és ugyanarra az időszakra vonatkozó adatok és/vagy mutatók használatán alapuló, összehangolt vizsgálati módszert többek között igazolja a 2003/87 irányelv célja, nevezetesen az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentéséhez, a belső piac egységességének megőrzéséhez és a verseny torzulásának megakadályozásához való hozzájárulás.
- 59 Végül az Elsőfokú Bíróság által kifejtett érvelés ellentétes a T-208/07. sz., BOT Elektrownia Bełchatów és társai kontra Bizottság ügyben 2008. október 20-án hozott végzésében (EBHT 2008., II-225. o.) szereplő érveléssel. E végzésben az Elsőfokú Bíróság elismerte annak időbeli korlátait, hogy a tagállamok módosításokat fűzhessenek a nemzeti kiosztási terveikhez, úgy ítélve meg, hogy a 2003/87 irányelv megfogalmazásából, valamint az általa létrehozott rendszer általános felépítéséből és céljaiból következik, hogy a tagállam továbbra is jogosult a tervére vonatkozó módosításokat javasolni, miután közölte azt a Bizottsággal, egészen azon határozat elfogadásáig, amelyet e tagállamnak az említett irányelv 11. cikkének (2) bekezdése alapján kell meghoznia. Ha a tagállam számára elismernék annak időben korlátlan jogát, hogy úgy módosítsa a nemzeti kiosztási tervét, amely a frissebb gazdasági adatok és/vagy előrejelzések megjelenése következtében a kiosztandó kibocsátási egységek összmenyiségének növekedését eredményezi, ezen irányelv célja megghiúsulna, és az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei kereskedelmi rendszerének működése kudarcra lenne ítélve.

60 A Lengyel Köztársaság a második jogalap ezen első részének elutasítását kéri. A 2003/87 irányelv az egyes nemzeti kiosztási tervek egyedi vizsgálatára kötelezi a Bizottságot. Az említett irányelvnek nem célja, hogy mindegyik tagállam „bármilyen áron” csökkentse az üvegházhatású gázok kibocsátását, hanem a Kiotói Jegyzőkönyvben szereplő kötelezettségvállalások megvalósítására irányul, a lehető legkevésbé sértve a gazdaság fejlődését. A Bizottságnak a nemzeti kiosztási tervek vizsgálatakor figyelembe kell vennie az egyes tagállamok tényleges helyzetét, többek között az említett jegyzőkönyvben szereplő célok megvalósításának helyzetét, az egyes tagállamok gazdaságának jellegzetességeivel összefüggő egyedi igényeket, illetve a nemzetgazdaság fejlettségi szintjét. Az egyenlő bánásmód elve szempontjából a tagállamok közötti eltérő bánásmód objektíven megalapozott az egyes tagállamok energetikai piacának sajátosságait és az e jegyzőkönyvben szereplő kötelezettségvállalások helyzetét figyelembe véve.

– A Bíróság álláspontja

61 A második jogalap első része a megtámadott ítélet 100–120. pontjára vonatkozik. Az említett pontokban az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a Bizottság számára a 2003/87 irányelv 9. cikkének (3) bekezdése alapján biztosított vizsgálati jogkör annak vizsgálatára korlátozódik, hogy az egyes nemzeti kiosztási tervekben szereplő adatok megfelelnek-e az ezen irányelv III. mellékletében felsorolt követelményeknek, és hogy a Bizottságnak nincs joga arra, hogy a tagállam által a tervébe felvett adatokat a saját adataival helyettesítse. A tagállamok kizárólagos hatáskörébe tartozik a nemzeti kiosztási terv kidolgozása és az üvegházhatású gázok kiosztandó kibocsátási egységeinek összességére vonatkozó végleges döntés meghozatala. Az Elsőfokú Bíróság az említett ítélet 104. pontjában kifejtette, hogy „a tagállamokkal szembeni egyenlő bánásmód elvének alkalmazása nem járhat azzal a hatással, hogy az módosítsa a tagállamok és a Bizottság közötti hatáskörmegosztást, ahogy azt az [említett] irányelv [...] előírja.”

62 Márpedig legegyszerűbben is emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az egyenlő bánásmód és a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének tiszteletben tartása megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérően és az eltérő helyzeteket ne kezeljék ugyanúgy, hacsak az ilyen bánásmód objektíven nem igazolható (lásd különösen a C-127/07. sz., Arcelor Atlantique et Lorraine és társai ügyben 2008. december 16-án hozott ítélet [EBHT 2008., I-9895. o.] 23. pontját).

63 Ezen elv tiszteletben tartásának szükségessége azonban nem módosíthatja a tagállamok és a Bizottság közötti hatáskörmegosztás valamely uniós rendelkezés által előírt rendszerét. Márpedig – amint a jelen ítélet 47. pontjában megerősítésre került – a 2003/87 irányelv 9. cikkének (3) bekezdése kizárólag a nemzeti kiosztási tervek jogszerűségének vizsgálatára irányuló jogkört biztosít a Bizottságnak, lehetővé téve számára azon terv elutasítását, amely nem felel meg a 2003/87 irányelv III. mellékletében felsorolt követelményeknek vagy annak 10. cikke rendelkezéseinek.

64 E vizsgálat mélységét illetően az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 101. pontjában, hogy az említett vizsgálati hatáskör szükségképpen a lengyel NKT-ban foglalt adatokra terjed ki. A Bizottságnak az érintett tagállam által a terve kidolgozásához felhasznált adatokat kell megvizsgálnia.

65 E körülmények között nem róható fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy úgy ítélte meg, hogy a Bizottság köteles volt a Lengyel Köztársaság által a tervébe felvett adatokat megvizsgálni. Abban az esetben, ha a Bizottságnak kétségei lettek volna az említett adatokkal kapcsolatban, felvilágosítást kellett volna kérnie a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságoktól, vagy bizonyítania kellett volna azt, hogy ezen adatok nem felelnek a 2003/87 irányelv III. mellékletében felsorolt követelményeknek.

- 66 A Bizottság által a nemzeti kiosztási tervek párhuzamos vizsgálatára vonatkozóan felhozott érvek nem alkalmasak e megállapítás megkérdőjelezésére. Ezek az érvek ugyanis a 2003/87 irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti bizottsági vizsgálati jogkör téves felfogásán alapulnak. Amint ugyanis a főtanácsnok az indítványának a 68. pontjában megjegyezte, a tagállamok által választott adatok és értékelési módszerek közötti esetleges különbségek a tagállami mozgástér kifejeződései, amelyet a Bizottságnak tiszteletben kell tartania a megfelelési vizsgálat során.
- 67 Ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy a Bizottság megfelelő módon biztosíthatja a tagállamokkal szembeni egyenlő bánásmódot azáltal, hogy az általuk benyújtott terveket ugyanazzal a gondossággal vizsgálja meg. Emlékeztetni kell arra is, hogy a Bizottság közös szempontot választhat az egyes államok által benyújtott nemzeti kiosztási tervek összehasonlítására. Amint az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 102. pontjában megjegyezte, a Bizottság e célból többek között az általa legmegfelelőbbnek ítélt adatokon alapuló „saját értékelési módszert [dolgozhat ki] a nemzeti kiosztási tervek vonatkozásában”, és ezt összehasonlítási pontként alkalmazhatja annak vizsgálatához, hogy a nemzeti kiosztási tervekbe felvett adatok megfelelnek-e a 2003/87 irányelv III. mellékletében szereplő követelményeknek.
- 68 Végül a Bizottság azon érvét illetően, miszerint az Elsőfokú Bíróság – mivel úgy ítélte meg, hogy a Bizottság nem helyettesíthette a saját értékelési módszeréből származó adatokkal a Lengyel Köztársaság által a tervében használt adatokat – tévesen tekintette ezen adatokat a Bizottság „saját adatainak”, ezen érv a megtámadott ítélet 100–103. és 120. pontjának téves értelmezésén alapul. Amint a főtanácsnok indítványának 76. pontjában azt megjegyezte, az Elsőfokú Bíróság, amikor megállapította, hogy a Bizottság nem helyettesíthette a saját adataival a Lengyel Köztársaság által használt adatokat, nem a Bizottság által alkalmazott adatok megválasztására vagy forrására célzott, hanem arra, hogy a Bizottság nem vizsgálta meg a lengyel NKT-ban szereplő adatoknak az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményekkel való összeegyeztethetőségét.
- 69 Ezekre tekintettel a második jogalap első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második jogalap második, a 2003/87 irányelv céljának figyelmen kívül hagyására alapított részéről

– A felek érvei

- 70 A Bizottság azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot a 2003/87 irányelv 9. cikke (3) bekezdésének értelmezése során, figyelmen kívül hagyva az általa kitűzött célt.
- 71 Azon vizsgálati jogkört, amellyel a Bizottság e rendelkezés értelmében rendelkezik, a 2003/87 irányelv céljaira tekintettel kell olvasni és értelmezni. Márpedig az említett irányelv az 1. cikkének szövege értelmében – az üvegházhatású gázok kibocsátásának költséghatékony és gazdaságilag eredményes csökkentésének ösztönzése érdekében – létrehozza e gázok kibocsátási egységeinek közösségi kereskedelmi rendszerét. A Bíróság a fent hivatkozott Arcelor Atlantique et Lorraine és társai ügyben hozott ítéletében elismerte, hogy e rendszer végső célja a környezet védelme, és hogy e rendszer ösztönzi és elősegíti a legalacsonyabb költségek keresését e kibocsátások csökkentése érdekében. Ezen ítéletből következik, hogy e cél csak akkor érhető el, ha a kibocsátási egységek iránti kereslet meghaladja a kínálatot a kibocsátási egységek közösségi piacán. A 2003/87 irányelv (7) preambulumbekzdése értelmében továbbá e rendszer létrehozatalának hozzá kell járulnia a belső piac egységességének megőrzéséhez és a verseny torzulásának megakadályozásához.
- 72 Az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítéletben tett megállapításokkal szemben a 2003/87 irányelv 9. cikke alapján végzett bizottsági vizsgálat nem lehet „erősen körülhatárolt”, a tagállamok által a nemzeti kiosztási terveikben használt adatok egyszerű ellenőrzésére redukált vizsgálat. Ezenfelül utólag bizonyítható, hogy a lengyel NKT-ban megadott, a CO₂-kibocsátásra és a javasolt kiosztandó

kibocsátási egységek összmenységére vonatkozó adatok feltétel nélküli elismerése nemcsak az irányelv III. mellékletének (1)–(3) sz. követelményével ellentétes eredményt hozott volna, hanem a CO₂-kibocsátási egységek elértéktelenedését is eredményezte volna a piacon.

- 73 A Bizottság továbbá vitatja az Elsőfokú Bíróság azon megállapítását, miszerint a vitatott határozat módosította a közte és a tagállamok közötti, a 2003/87 irányelv 9. és 11. cikke szerinti hatáskörmegosztást.
- 74 A Lengyel Köztársaság úgy ítéli meg, hogy a második jogalap második részét el kell utasítani. Elismerve azt, hogy a 2003/87 irányelv 9. cikkének (3) bekezdése pontatlan, kiemeli, hogy az említett irányelv célkutató értelmezése nem eredményezheti azt, hogy e rendelkezés azzal ellentétes értelmezést nyerjen, mint amely a szó szerinti értelmezéséből ered.
- 75 Az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentése továbbá nem a kizárólagos célja a 2003/87 irányelvnek. Sem annak rendelkezései, sem az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei kereskedelmi rendszerének működése, valamint a kibocsátáscsökkentés tagállamok általi ösztönzése sem tekinthető olyan indoknak, amely lehetővé teszi azt, hogy arra kötelezzék a tagállamokat, hogy az Unió nemzetközi kötelezettségvállalásaiban megkövetelt csökkentésnél nagyobb mértékben csökkentsék a kibocsátásaikat. Ezenfelül az említett irányelv célja nem az üvegházhatású gázok kibocsátásának „bármilyen áron” való csökkentése, hanem „a gazdasági fejlődés és a munkalehetőségek lehető legkisebb [mértékű] csökkentése mellett” történő csökkentés. Az irányelv e kibocsátási egységek közösségi kereskedelmi rendszerének létrehozatalára irányul, lehetővé téve e célok „költséghatékony és gazdaságilag eredményes” megvalósítását.

– A Bíróság álláspontja

- 76 A második jogalap második része a megtámadott ítélet 121–131. pontjára vonatkozik. Az említett pontokban az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy a Bizottság – azáltal, hogy a vitatott határozatban kibocsátási egységek konkrét mennyiségét írta elő, amelynek bármilyen túllépése a 2003/87 irányelvben meghatározott követelményeknek való meg nem felelést jelenti, és azáltal, hogy amiatt utasította el a lengyel NKT-t, mert a kibocsátási egységek abban javasolt összmenysége ezt a küszöbértéket meghaladja – túllépte az ezen irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti ellenőrzési jogkörét.
- 77 Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a 2003/87 irányelv kifejezett fő célja az üvegházhatású gázok kibocsátásának jelentős csökkentése annak érdekében, hogy be lehessen tartani az Uniónak és a tagállamoknak a Kiotói Jegyzőkönyv tekintetében tett kötelezettségvállalásait. Ezt a célt számos rész cél tiszteletben tartása, illetve bizonyos eszközök igénybevétele útján kell elérni. Az e tekintetben alkalmazott fő eszközt az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei kereskedelmének rendszere képezi, amint az a 2003/87 irányelv 1. cikkéből és annak (2) preambulumbekzdéséből kitűnik. Az említett 1. cikk kifejti, hogy e rendszer ösztönzi e kibocsátások költséghatékony és gazdaságilag eredményes csökkentését. Az egyéb „részcélok”, amelynek az említett rendszernek meg kell felelnie, többek között – amint azt ezen irányelv (5) és (7) preambulumbekzdése kifejti – a gazdasági fejlődésnek és a munkalehetőségeknek, valamint a belső piac egységességének és a versenyfeltételeknek a megőrzése.
- 78 A jelen esetben – akár feltételezve azt, hogy a Bizottság által javasolt megközelítésmód javítja az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei Unió belüli kereskedelmi rendszerének a működését, és ezáltal hatékonyabban teszi lehetővé az üvegházhatású gázok kibocsátásának jelentős csökkentésére irányuló cél elérést – e körülmény nem befolyásolhatja a hatásköröknek a Bizottság és a tagállamok közötti, a 2003/87 irányelv 9. és 11. cikke szerinti megosztását.
- 79 A megosztott hatáskörbe tartozó területeken ugyanis, mint amilyen a környezetvédelem is, az uniós jogalkotónak kell meghatároznia azokat az intézkedéseket, amelyeket a kitűzött célok elérése érdekében szükségesnek tart, tiszteletben tartva az EK 5. cikkben kimondott szubszidiaritás és az arányosság elvét.

- 80 A 2003/87 irányelv 9. cikkének (3) bekezdéséből és ezen irányelv előkészítő munkálataiból egyaránt kitűnik az uniós jogalkotó azon szándéka, hogy kizárólag a nemzeti kiosztási terveknek a 2003/87 irányelv III. mellékletében szereplő követelményekkel való összeegyeztethetőségére irányuló vizsgálati jogkört, és nem olyan helyettesítő vagy uniformizáló jogkört ruházzon a Bizottságra, amely magában foglalja az üvegházhatású gázok kiosztandó kibocsátási egységei maximális mennyiségének rögzítésére irányuló jogkört is. Annak megállapítása tehát, hogy a Bizottság rögzítheti e maximális mennyiséget, meghaladná ezen irányelv célkutató értelmezésének határait, és olyan jogköröket ruházna erre az intézményre, amelyeknek semmilyen jogalapjuk sincs.
- 81 Amint már a jelen ítélet 47. pontjából is következik, az Elsőfokú Bíróság tehát helyesen ítélte meg úgy a megtámadott ítélet 89. pontjában, hogy a 2003/87 irányelv 9. cikkének (3) bekezdéséből egyértelműen következik, hogy a Bizottság szerepe valamely tagállam nemzeti kiosztási tervének a 2003/87 irányelv III. mellékletében szereplő követelményekkel és annak 10. cikke rendelkezéseivel való összeegyeztethetőségére irányuló vizsgálatra korlátozódik. Az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy a Bizottság e megfelelést jogosult megvizsgálni és elutasítani a nemzeti kiosztási tervet, ha az nem áll összhangban e követelményekkel vagy rendelkezésekkel.
- 82 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az uniós jogalkotó – amelynek kizárólagos hatáskörébe tartozik a 2003/87 irányelv módosítása – szükségesnek tartotta az irányelv 9. cikkének a 2003/87/EK irányelvnek az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének továbbfejlesztéséről és kiterjesztéséről szóló, 2009. április 23-i 2009/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 140., 63. o.) való módosítását. Ez a módosító irányelv a kibocsátáskereskedelemből származó előnyök jobb kiaknázása, a belső piac torzulásának megakadályozása és az egyes kibocsátáskereskedelmi rendszerek összekapcsolásának megkönnyítése érdekében egy összehangoltabb rendszer létrehozatalát írja elő.
- 83 Ami a Bizottság azon hivatkozását illeti, miszerint utólag bizonyítható, hogy a lengyel NKT-ban feltüntetett CO₂-kibocsátási adatok, valamint az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei teljes mennyiségének a feltétel nélküli elismerése a 2003/87 irányelv III. mellékletében szereplő (1) és (3) sz. követelménnyel ellentétes eredményre vezet, e hivatkozás a megtámadott ítélet téves értelmezésén alapul. Amint ugyanis a főtanácsnok az indítványa 85. pontjában megjegyezte, az Elsőfokú Bíróság elismerte, hogy a Bizottság elutasíthat egy olyan nemzeti kiosztási tervet, amely nem felel meg az e mellékletben felsorolt követelményeknek, tehát nem azt állapította meg, hogy a Bizottságnak feltétel nélkül el kellett volna fogadnia a lengyel NKT-ban szereplő adatokat.
- 84 A Bizottság azon érvét illetően, miszerint az eljárás gazdaságossága érdekében el kell számára ismerni azon jogkört, hogy rögzítse az üvegházhatású gázok kiosztandó kibocsátási egységei maximális mennyiségének mértékét, kétségtelenül igaz, hogy e megközelítéssel csökken annak a veszélye, hogy a nemzeti kiosztási tervet elutasító további határozatokat fogadjanak el amiatt, hogy azok nem felelnek meg a 2003/87 irányelv III. mellékletében felsorolt követelményeknek. Ezzel kapcsolatban azonban ki kell emelni, hogy a Bizottság nem lépi túl a hatásköreit, ha a tervet elutasító határozat rendelkező részében – anélkül, hogy kötelező módon meghatározná ezen kibocsátási egységek maximális mennyiségét – kimondja, hogy nem utasítja el e terv módosítását, amennyiben az megfelel az ezen elutasító határozatban tett javaslatoknak és ajánlásoknak. Ez az eljárás megfelel a tagállamok és a Bizottság közötti lojális együttműködés elvének, valamint az eljárás gazdaságossága céljainak is.
- 85 Ebből következik, hogy a Bizottság nem megalapozottan állította, hogy az Elsőfokú Bíróság a 2003/87 irányelv 9. cikke (3) bekezdésének értelmezésekor figyelmen kívül hagyta az általa követett célokat. Következésképpen a második jogalap második részét mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 86 Mivel a Bíróság elutasította a Bizottság által az Elsőfokú Bíróság azon általános észrevételeivel szemben megfogalmazott kritikákat, amelyek a hatásköröknek a Bizottság és a tagállamok közötti, a 2003/87 irányelv szerinti megosztására vonatkoztak, és mivel a második jogalap egyik része sem fogadható el, e jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik, az EK 253. cikkben és a 2003/87 irányelv 9. cikkének (3) bekezdésében szereplő indokolási kötelezettség téves értelmezésére alapított jogalapról

A felek érvei

- 87 A Bizottság azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte az EK 253. cikkben kimondott indokolási kötelezettség terjedelmét. Tévesen ítélte meg ugyanis, hogy a Bizottság ok nélkül és „releváns indokolás nélkül” utasította el a Lengyel Köztársaság által alkalmazott gazdasági elemzési módszert, valamint a nemzeti kiosztási tervébe általa felvett adatokat. Márpedig nem szükséges, hogy valamely aktus indokolása valamennyi releváns ténybeli és jogi elemet megjelöljön. Ezen indokolásnak ki kell derülnie azon összefüggések közül, amelyek között az aktust elfogadták, valamint az érintett területet szabályozó jogszabályok összességéből. Ezenfelül a vitatott határozat indokolása elegendő volt ahhoz, hogy a Lengyel Köztársaság megismerhesse annak indokait, hogy a szóban forgó adatokat miért nem vette figyelembe a Bizottság, és miért utasította el az alkalmazott elemzési módszert. Ezenfelül e tagállam további olyan ténybeli és jogi elemekkel rendelkezett, amelyek lehetővé tették számára az említett indokok megismerését.
- 88 A Lengyel Köztársaság e jogalap elutasítását kéri. A Bizottság tévesen állítja, hogy a nemzeti kiosztási tervét elutasító határozat indokolásának kötelezettsége „szűk körű”, és nem kellett kifejtteni az ilyen tervben használt adatok és módszerek elutasításának pontos indokait.

A Bíróság álláspontja

- 89 A fellebbezés harmadik jogalapja a megtámadott ítélet 135–153. pontjára vonatkozik, ahol az Elsőfokú Bíróság másodlagosan megvizsgálta a kereset második jogalapjának első, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított részének megalapozottságát. A megtámadott ítélet 136–143. pontjában az Elsőfokú Bíróság először is e kötelezettség terjedelmét határozta meg. Miután emlékeztetett az EK 253. cikkel kapcsolatos ítélkezési gyakorlatra, ezen ítélet 143. pontjában kimondta, hogy „a Bizottságnak [a 2003/87] irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti vizsgálati jogkörének gyakorlása keretében meg kellett volna magyaráznia, hogy a Lengyel Köztársaság által [a lengyel] NKT kidolgozásához használt eszközök mi miatt voltak összeegyeztethetetlenek [ezen] irányelv III. melléklete szerinti követelményekkel és 10. cikkének rendelkezéseivel.” Ezt követően az említett ítélet 144–152. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a Bizottság megsértette e kötelezettséget. Így a megtámadott ítélet 153. pontjában kimondta, hogy a jogalap első része megalapozott.
- 90 Meg kell állapítani, hogy amint a megtámadott ítélet 134. pontjából következik, e jogalapot az említett ítélet indokolásának mellékes része ellen irányul, és ennélfogva – még ha feltételezzük is azt, hogy megalapozott – nem vezethet ezen ítélet hatályon kívül helyezéséhez (lásd különösen a C-164/01. P. sz., Van den Berg kontra Tanács és Bizottság ügyben 2004. október 28-án hozott ítélet [EBHT 2004., I-10225. o.] 60. pontját, valamint a C-189/02. P., C-202/02. P., C-205/02. P.–C-208/02. P. és C-213/02. P. sz., Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. június 28-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-5425. o.] 148. pontját).
- 91 Az a kérdés ugyanis, hogy a Bizottság megsértette-e az indokolási kötelezettségét, amikor elutasította a Lengyel Köztársaság által alkalmazott gazdasági elemzési módszert, valamint a lengyel NKT-ba felvett adatokat, nincs hatással az Elsőfokú Bíróság által végzett azon értékelésre, amikor a megtámadott ítélet 132. pontjában helyesen megállapította, hogy a Bizottság megsértette a 2003/87 irányelv 9. cikke (1) és (3) bekezdésének rendelkezéseit egyfelől azzal, hogy a lengyel NKT-ban foglalt adatokat a nemzeti kiosztási tervek értékeléséhez használt saját módszerének alkalmazásával szerzett saját adataival helyettesítette, másfelől azzal, hogy meghatározta a Lengyel Köztársaság által a 2008–2012 közötti időszakban kiosztandó kibocsátási egységek összmenyiségének felső határát.

92 E körülmények között e jogalapot mint hatástalant el kell utasítani.

A negyedik, a vitatott határozat 1. cikkének (1) bekezdése, 2. cikkének (1) bekezdése, valamint 3. cikkének (1) bekezdése nem elválasztható jellegének elemzése során elkövetett téves jogalkalmazásra alapított jogalapról

A felek érvei

93 A Bizottság azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy úgy ítélte meg, hogy a vitatott határozat 1. cikkének (1) bekezdése, 2. cikkének (1) bekezdése, valamint 3. cikkének (1) bekezdése nem választható el a vitatott határozat egyéb rendelkezéseitől, és következésképpen egészében megsemmisítette e határozatot.

94 A megtámadott ítélet az uniós aktusok rendelkezései elválasztható jellegének téves felfogásán, valamint az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 156. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat és a vitatott határozat téves értelmezésén alapul. A Bizottság szerint az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az elválaszthatóság követelménye nem teljesül, ha az aktus részleges megsemmisítése folytán annak lényeges tartalma megváltozik. Ez azonban nem érvényes az aktus tartalmának bármilyen módosítására. Az aktus lényegének módosítása ugyanis annak egy olyan aktussá való alakítását jelenti, amelyet az aktus megalkotójának nem állt szándékában elfogadni vagy nem fogadott volna el.

95 A Bizottság úgy ítéli meg, hogy a vitatott határozat 1–3. cikkének (1) bekezdései kapcsolódnak egymáshoz, és e határozat 1. cikkének és a 2. cikkének többi bekezdése elválasztható mindkét cikk (1) bekezdésétől. Ezen túlmenően elválaszthatatlan kapcsolat van egyfelől a 2003/87 irányelv III. mellékletében szereplő (1)–(3) sz. követelmény, másfelől az említett mellékletben felsorolt (5), (6), (10) és (12) sz. követelmény között, ugyanakkor ilyen kapcsolat áll fenn a kiosztandó kibocsátási egységek összmennyisége és az említett határozat 3. cikkének (2) és (3) bekezdésében szereplő nemzeti kiosztási terv esetleges jövőbeni módosításaira vonatkozó egyéb módszerek között.

96 A Lengyel Köztársaság e jogalap elutasítását kéri a Bíróságtól. A vitatott határozat azon rendelkezései, amelyek semmisségét a megtámadott ítélet megállapította, e határozat lényeges elemének minősülnek. E rendelkezések nélkül az említett határozatnak nem lenne értelme.

A Bíróság álláspontja

97 A fellebbezés negyedik jogalapja a megtámadott ítélet 155–162. pontjára vonatkozik, amely pontok azzal a kérdéssel kapcsolatosak, hogy a vitatott határozat 1. cikkének (1) bekezdése, 2. cikkének (1) bekezdése, valamint 3. cikkének (1) bekezdése elválasztható-e e határozat többi részétől, és hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen semmisítette-e meg egészében e határozatot, vagy sem.

98 Amint a megtámadott ítélet 156. pontjában az Elsőfokú Bíróság emlékeztetett rá, valamely uniós aktus részleges megsemmisítése csak abban az esetben lehetséges, ha a megsemmisíteni kért elemek elválaszthatók az aktus többi részétől (lásd különösen a C-29/99. sz., Bizottság kontra Tanács ügyben 2002. december 10-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-11221] 45. pontját és a C-239/01. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-10333. o.] 33. pontját; lásd továbbá szintén ebben az értelemben a C-378/00. sz., Bizottság kontra Parlament és Tanács ügyben 2003. január 21-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-937. o.] 30. pontját). Ehhez hasonlóan a Bíróság ismétlődő jelleggel kimondta, hogy e követelmény nem teljesül, ha az aktus részleges megsemmisítése folytán annak lényeges tartalma megváltozik (a C-244/03. sz., Franciaország kontra Parlament és Tanács ügyben 2005. május 24-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-4021. o.] 13. pontja; lásd továbbá

szintén ebben az értelemben a C-68/94. és C-30/95. sz., Franciaország és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1998. március 31-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-1375. o.] 257. pontját, valamint a fent hivatkozott Bizottság kontra Tanács ügyben hozott ítélet 46. pontját).

- 99 A jelen ügyben a vitatott határozat 1. cikke (1) bekezdésének, 2. cikke (1) bekezdésének és 3. cikke (1) bekezdésének a határozat többi részétől való elválaszthatóságának a vizsgálata e rendelkezések hatályának vizsgálatát feltételezi, annak értékelése végett, hogy a megsemmisítésük módosítja-e az említett határozat szellemét és lényegét (lásd ebben az értelemben a C-540/03. sz., Parlament kontra Tanács ügyben 2006. június 27-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-5769. o.] 29. pontját).
- 100 Emlékeztetni kell arra, hogy a vitatott határozat rendelkezései egy olyan negatív értékelés eredményét képezik, amelyet a Bizottság a Lengyel Köztársaság által közölt formájú lengyel NKT-ra vonatkozóan végzett. Az említett határozat 1. cikke ismerteti, hogy e terv mely pontokon nem felel meg a 2003/87 irányelv III. mellékletében felsorolt egy vagy több követelménynek. A vitatott határozat 2. cikke kötelezettségvállalást tartalmaz a Bizottság részéről, hogy nem emel kifogást azon tervvel szemben, amelyet ezen elutasító határozatot követően fogadnak el, ha az érintett tagállam végrehajtja az említett cikk (1)–(5) bekezdésében felsorolt módosításokat. Ami a vitatott határozat 3. cikkét illeti, annak (1) bekezdése az üvegházhatású gázok kiosztandó kibocsátási egységei összmenységére vonatkozik, valamint a (2) és (3) bekezdése a megtámadott határozat egyéb rendelkezéseinek alkalmazásával kapcsolatos pontosításokat tartalmaznak.
- 101 Konkrétabban, ami egyfelől a vitatott határozat 1. cikkének (1) bekezdése, 2. cikkének (1) bekezdése és 3. cikkének (1) bekezdése, másfelől e határozat egyéb rendelkezései közötti kapcsolatot illeti, meg kell állapítani, hogy – továbbra is a lengyel NKT különböző vetületeire és a 2003/87 irányelv III. mellékletében felsorolt különböző követelményekre hivatkozva – e rendelkezések elválaszthatatlan egységet képeznek.
- 102 Egyfelől nem tagadható, hogy az üvegházhatású gázok kiosztandó kibocsátási egységei teljes mennyiségének rögzítése (a 2003/87 irányelv III. mellékletének (1)–(3) sz. követelménye), amely a vitatott határozat 1. cikkének (1) bekezdésében, 2. cikkének (1) bekezdésében, valamint 3. cikkének (1) bekezdésében szerepel, a nemzeti kiosztási tervek fő elemének minősül, és szorosan kapcsolódik e tervek egyéb elemeihez.
- 103 Másfelől, amint a megtámadott ítélet 157., illetve 158. pontjában az Elsőfokú Bíróság helytállóan megállapította, az 1. cikk szerkezetére tekintettel egyes bekezdések esetleges megsemmisítés „azzal a következménnyel járna, hogy csökkentené a [vitatott] határozatban megállapított, [a 2003/87] irányelvvel való összeegyeztethetlenségek számát.” E határozat 2. cikke egyes bekezdéseinek megsemmisítését illetően ennek „az lenne a következménye, hogy hatályában fenntartaná a Bizottság azon kötelezettségvállalását, hogy nem kifogásolja [a lengyel] NKT-t, azonban csökkentené azon módosításoknak a számát, amelyek elvégzése mellett e kötelezettségvállalást eredetileg tette.”
- 104 Márpedig az említett határozat alapján egyáltalán nem feltételezhető, hogy a lengyel NKT-t a 2003/87 irányelvvel összeegyeztethetőnek lehetett volna tekinteni anélkül, hogy az ez utóbbi rendelkezésben felsorolt valamennyi módosítást végre ne hajtánák.
- 105 Amint ugyanis az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 161. pontjában helyesen megjegyezte, a vitatott határozat 1. cikkének az egyik bekezdésére, valamint annak 2. cikke megfelelő bekezdésére kiterjedő esetleges megsemmisítés „[e] határozatot, amely szerint [a lengyel] NKT elfogadható [a 2003/87] irányelv III. mellékletével való öt összeegyeztethetlenséget orvosló öt módosítás elfogadása esetén, eltérő tartalmú határozattal helyettesítené, amelynek értelmében e terv kevesebb számú módosítással is elfogadható.”

- 106 Ezen elemekre tekintettel meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 160. pontjában, hogy a vitatott határozat 1. cikke valamely bekezdésének és e határozat 2. cikke megfelelő bekezdésének esetleges megsemmisítése következtében megváltozna annak lényeges tartalma.
- 107 A vitatott határozat 3. cikkének (2) és (3) bekezdését illetően elegendő azt megjegyezni, hogy e rendelkezések a vitatott határozat többi rendelkezésének végrehajtására vonatkozó pontosításokat tartalmaznak. Így amennyiben a vitatott határozat 1. cikkének (1) bekezdését, 2. cikkének (1) bekezdését és 3. cikkének (1) bekezdését megsemmisítik, a 3. cikk (2) és (3) bekezdése oka fogyottá válik.
- 108 E következtetéseket nem gyengítheti a Bizottság azon hivatkozása, miszerint valamely uniós aktus lényegének módosítása annak egy olyan aktussá való átalakítását jelenti mindössze, amelyet a kibocsátójának nem állt szándékában elfogadni, vagy amelyet nem fogadott volna el. E tekintetben elegendő azt megjegyezni, hogy az a kérdés, hogy módosítja-e a részleges megsemmisítés az uniós jogi aktus lényeges tartalmát, objektív szempontnak, nem pedig a vitás jogi aktust elfogadó hatóság politikai akaratával összefüggő szubjektív szempontnak minősül (lásd a fent hivatkozott Németország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 37. pontját, valamint a fent hivatkozott Franciaország kontra Parlament és Tanács ügyben hozott ítélet 14. pontját).
- 109 A fentiekből az következik, hogy az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta ítéletében tévesen a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a vitatott határozat 1. cikkének (1) bekezdése, 2. cikkének (1) bekezdése, valamint 3. cikkének (1) bekezdése nem választható el e határozat egyéb rendelkezéseitől, és következésképpen egészében megsemmisítette e határozatot. A negyedik jogalap ennél fogva nem megalapozott.
- 110 Mivel a Bizottság által felhozott jogalapok egyike sem fogadható el, a fellebbezést el kell utasítani.

A költségekről

- 111 A Bíróság eljárási szabályzata 69. cikkének 2. §-a értelmében, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Bizottság pervesztes lett, őt a Lengyel Köztársaság kérelmének megfelelően a költségek viselésére kell kötelezni.
- 112 Az említett 69. cikk 4. §-ának első bekezdése értelmében az eljárásba beavatkozó Cseh Köztársaság, Dán Királyság, Románia és Egyesült Királyság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.**
- 2) A Bíróság az Európai Bizottságot kötelezi a költségek viselésére.**
- 3) A Cseh Köztársaság, a Dán Királyság, Románia, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága maguk viselik saját költségeiket.**

Aláírások